Karikatür

Pervane — Ben yaklaşamıyorum amma
o da yana yana eriyor!..

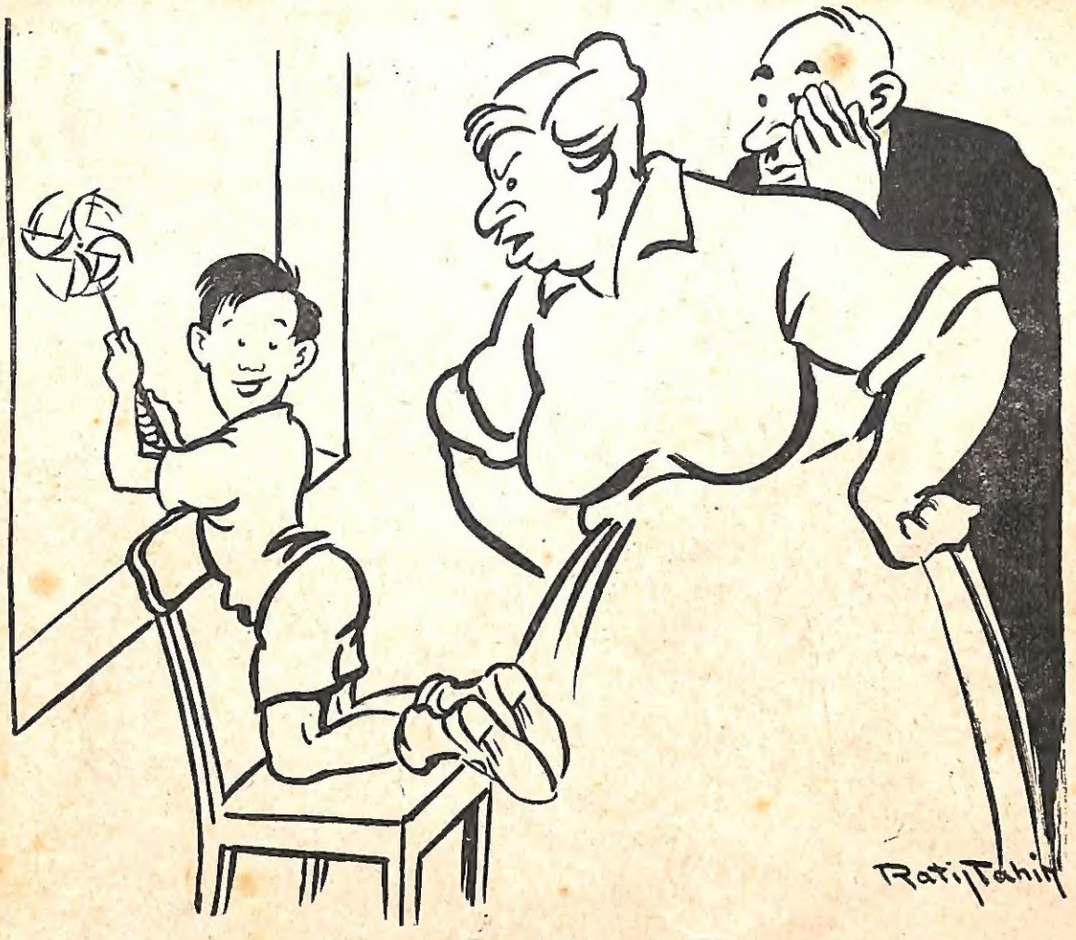

Ana — Fırıldak çevireceğ'ne dersine çalışsana..
Baba — Bırak canım çocuğu, okuyup da ne olacak sanki, şimdiden fırıldak çevirmiye alışsın daha iyi!..

ANKARA MEKTUBU

YENİ ÜÇ BELEDİYE ÂZASI İLE MÜLÂKAT:

Yeni belediye intihabında Ankarada bir gazeteci daha kazandı, «Ulus» muharrirlerinden Kemal zeki Genç Osman da belediye meclisine girdi. Bu suretle Ankara belediye âzaları arasında eskiden mevcut olup tekrar yeniden intihap edilen gazetecilerden Mecdi Sadrettin Sayman ve Bilâl Akba ile yekûnları üçü buldu. Hadi şeytan çatlasın. Ama bu kazanışlar yalnız şeytanı değil, bazı meslekdaşları da çatlattı, o da başka.

Benim gözüm yok. Şöyle hem ziyaret, hem ticaret için teker teker kapılarını çaldım ve güzel şehrimiz için neler teklif etmek, neler düşünmek istediklerini sordum. Mecdi, uzunca geniş ve fakat sevimli çenesini oksıyarak dedi ki:

— İktisat devrindeyiz dostum Zaparta. Geçen devreden bir kanalizasyon kararı vermiştik, bu milyonlara mal olacak. Ben bunun için pek ucuz bir şekil buldum. Şu limonata içtiğimiz sazlar yok mu? Kanalizasyon borusu yerine bunları kullanmak. Bu suretle işi hem kolay ve ucuz kapatmış, hem de harp iktisadiyatına yakışmıyan bu, tüp kullanma lüksünün önüne geçmiş oluruz. Vakıa henüz Bilâlin bu baptaki fikrini sormadım ama, o iktisadın her nevine dünden fittir. Hattâ ona kalsa bardak eskiyecek diye limonatayı kepçe ile içmiye bile hazırdır.

Bilâlle konuşarak yeni tasavvurlarını sordum:

— Kardeşim, diye söze başladı, Mecdi filhakika dünden haklıdır. Kendi tasavvurlarıma gelince, ben eski kitaplar için bir mahalli istimal bulmak fikrindeyim. Japonların kâğıttan ev yaptıkları meçhulümüz değildir. Bence, kitapçı dükkânlarında kalmış eski eserleri üstüste koyarak üzerine bir sıva çekmek suretile birçok binalar yapılabilir. Bu suretle Ankarada mesken adedini arttırabiliriz fikrindeyim. Sonra, fazla benzin sarfiyatının önüne geçmek üzere otobüs yerine çekçek arabaları işletmenin de yerinde bir tedbir olacağına kaniim.

Bilâl çok amelî bir iş adamıdır, daha pek çok fikirler ileri sürdü ama, aklımda kalmadı. Onu takiben Kemal Zekiyi ziyaret ettim. Adamcağız sırtının pek olmasına rağmen bermutat titriyordu. Arkadaşlarının neler söylediğini sordu, söyledim. Düşündü, düşündü ve o da şu cevherleri yumurtladı:

— Doğru lâfa kim ne der? Arkadaşlar çok büyük lâflar etmişler. Filhakika devir iktisat devridir. Ben de belediyemizi buzhane masrafından kurtarmayı düşünüyorum. Belediyemiz meselâ şu balıkhaneyi açtı, getirttiği balıklar için satılıncıya kadar epey buz sarfediyor. Halbuki havalar soğudu. Bunları buzhanede muhafaza edeceğimize buzhanenin bahçesindeki kavaklara assak hem buz masrafından iktisat eder, hem de dünyada görülmemiş bir iş yaparak, balığı kavağa çıkarırdık.

Diğer bir düşüncem de yün ve pamuk gibi maddelerin pahalılığına karşı bir tedbirdir. Bu maddelerin ağaçlardan ve meselâ Baobap ağacının elyafından temini mümkündür. Baksana ileri teknik neler, ne erzatslar yapmıyor? Hem bu ağacın bilhassa Baobap olmasındaki ısrarım fevkalâde cesim olmasındandır ve bittabi kendisinden istifade de o nisbette muazzam olacaktır.

— Peki ama, dedim. Baobap beş yüz senede yetişir.

O şu cevabı verdi:

— Bekleriz.

*

TEKSİF EDİLMİŞ GAZETELER:

Eski cahil hükümdarlardan birisi bir gün bir tarih âlimine kendisine geçmişleri öğretecek bir tarih yazmasını emretmiş. Âlim, hükümdara yaranmak için tutmuş, üç beş sene çalışıp altı ciltlik güzel bir umumî tarih yazmış ve koltuğuna yüklenerek huzura çıkmış. Hükümdar sormuş:

— Hazret, bunlar ne?

— Efendim, beş sene evvel yazmaklığımı emrettiğiniz tarih.

— Hadi canım, bukadar cildi kim okur. Bunları ihtisar et.

Âlim, yine birkaç sene çalışmış, ciltleri üçe indirmiş. Aralarında şöyle bir muhavere daha:

— Nedir bunlar?

— Emrettiğiniz muhtasar tarihler.

— Bırak efendim, sen şunları daha kısalt.

Adamcağız bir iki sene daha çalışmış, cildi ikiye indirmiş, ayni muhavere, tek cilde indirmiş, yine ayni muhavere, yarım cilde indirmiş, yine ayni şey.

Fakat, âlim esasen yaşını başını almış bir adam. Bu tarih için de şöyle böyle on, on beş sene geçirmiş. İhtiyarlamış, yatağa düşmüş, hükümdara âlimin artık haleti nez'e geldiğini haber vermişler. Hükümdarlık bu ya, hadi şu adamcağızın son deminde bir hatırını sorayım demiş ve evine giderek yatağının baş ucuna oturmuş. Aralarında da şöyle son bir muhavere olmuş:

— Canım bir şey değil, inşallah geçer. Sen benim şu tarih kitabından haber ver, daha ihtisar edebildin mi?

— Efendim, daha fazla kısaltamadım ama, bunun sizin istediğiniz kadar kısa, yani bir satırla ifadesi şudur:

— Bazı milletler dünyaya geldiler, yaşadılar ve öldüler,

(Devamı 5 nci sayfada)

— Bugüne şükret, pahalılık biraz daha devam ederse bunları da arıyacağız!..

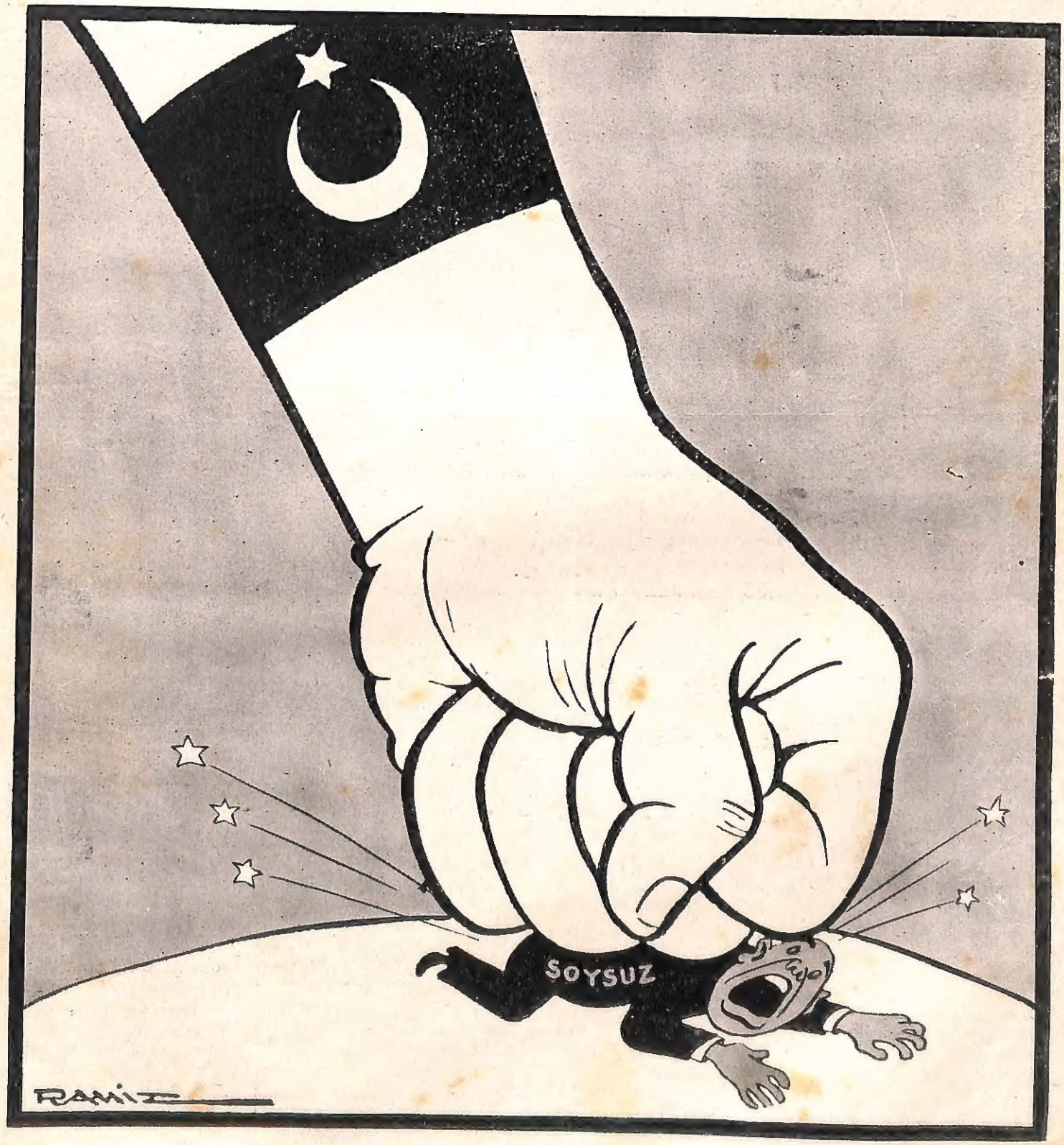

HÜKÜMET SOYSUZ VURGUNCULARA AMAN VERDİRMİYECEK:
— Vurmak öyle değil, böyle olur!..

No. 358 CİLT: 14 SENE: 7 FİYATI 10 KURUŞTUR 5 İKİNCİTEŞRİN 1942

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ

EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul! 103

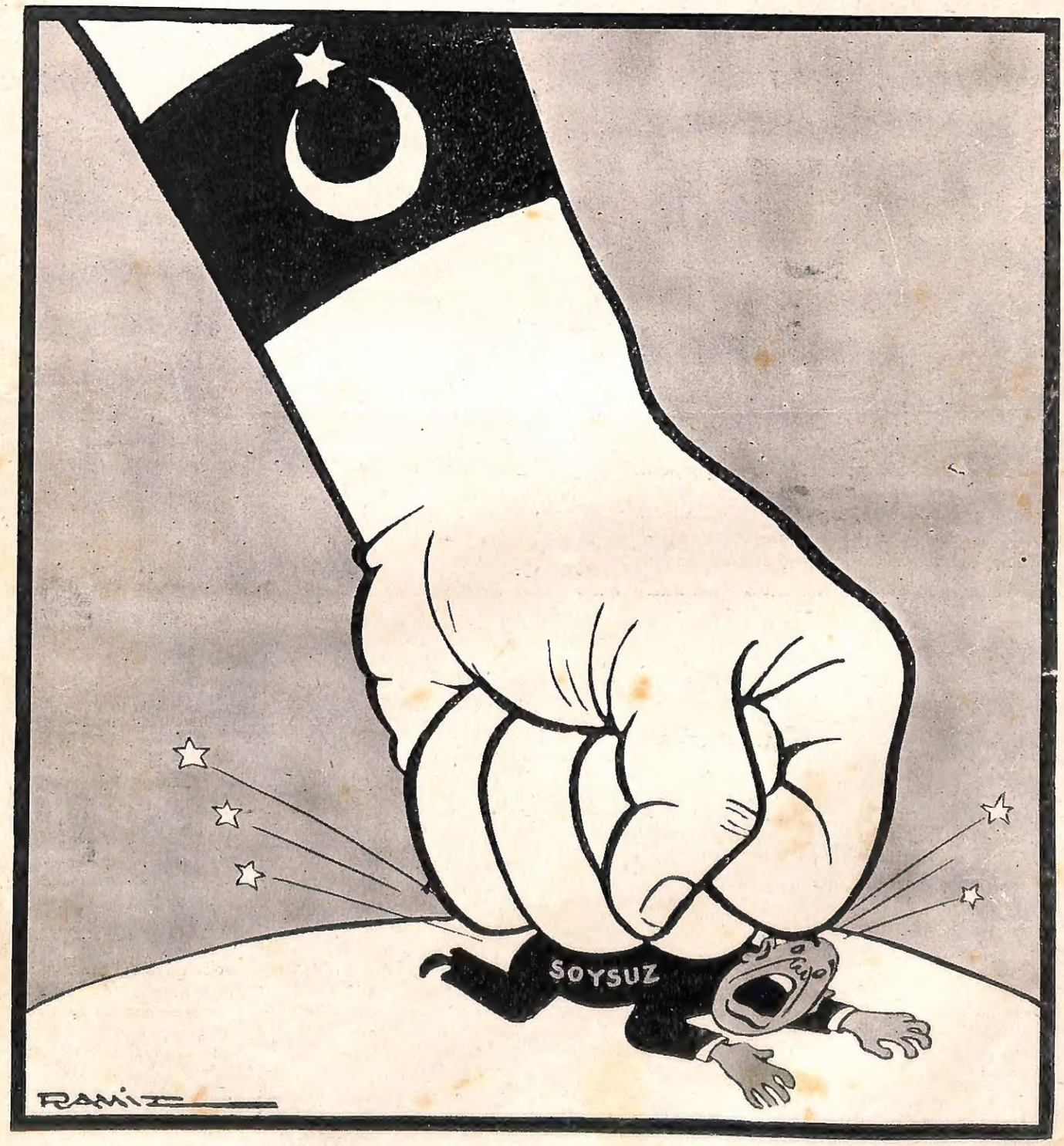

HÜKÜMET SOYSUZ VURGUNCULARA AMAN VERDİRMİYECEK:
— Vurmak öyle değil, böyle olur!..

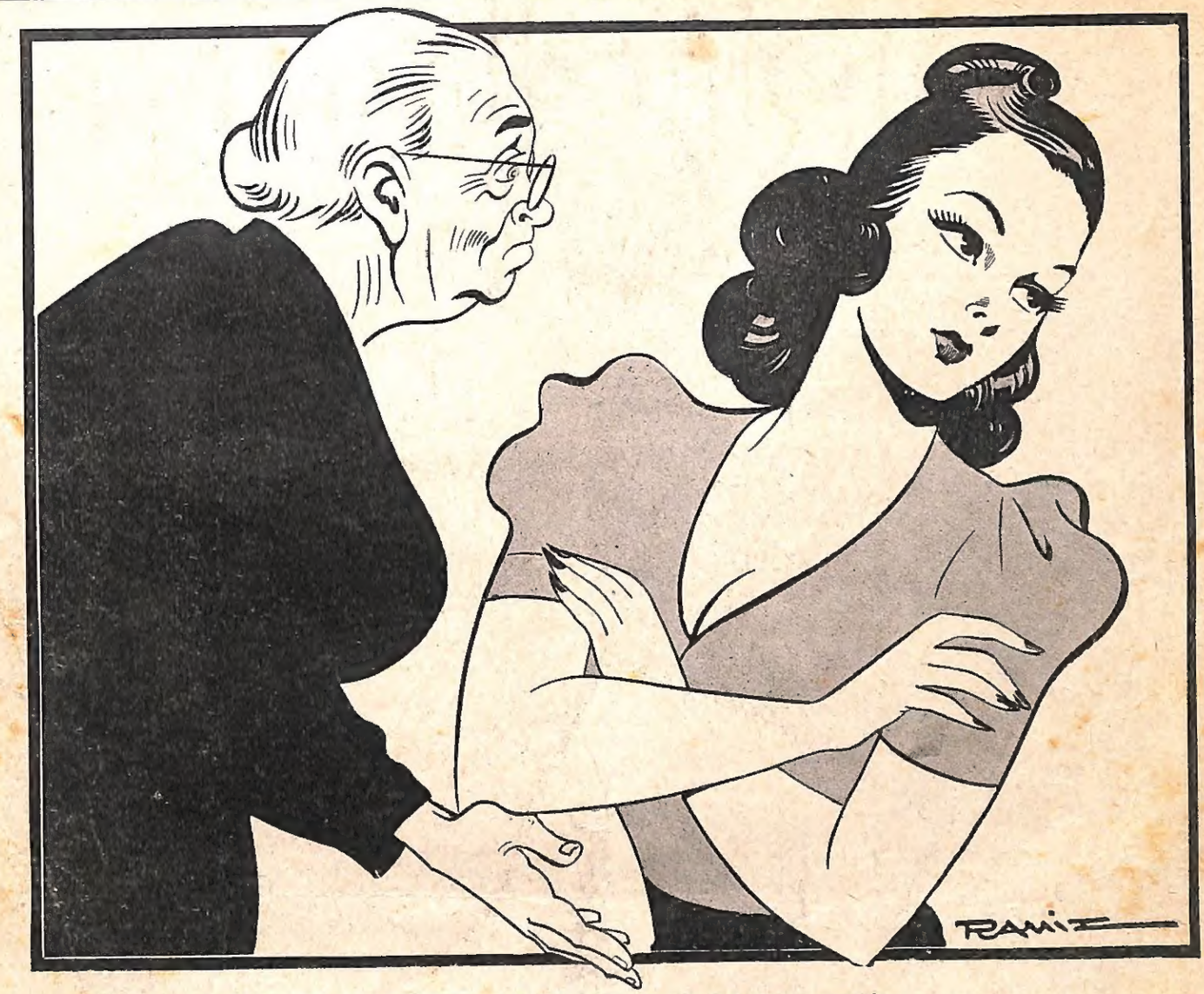

— Beni istiyenin iki apartmanı olması iyi.. ama bir defa göreyim de öyle karar vereyim..
— Nesini göreceksin kızım, uzun boylu, aslan gibi delikanlı.
— Hayır, delikaanlının değil, apartmanların boyunu posunu göreyim!..

HAFTADAN HAFTAYA

APARTIMANLARDA KIŞ

93 muharebesinin yağmurlu bir gününde İstanbulun fakir mahallelerinden birinde entarili bir ihtiyar görmüşler. Yağmur öyle şiddetle yağıyormuş ki, sokağın iki tarafından akan sular kapıların önünde duran süprüntü tenekelerini deviriyor, limon kabukları gibi tanğır tunğur sürükliyerek götürüyormuş. Entarili ihtiyar bu Allahın belâsı havada bir sokak kapısının siperi altına bir iskemle atmış, arkasında bir eski hırka, başında bir kukulete ile oturuyormuş.

Sokaktan geçen muşambalı ve çizmeli bir adam, önünde durarak: «Baba bu ne hal? Kapı önünde oturacak hava mı?» diye sormuş.

Entarili ihtiyar:

— Ben de biliyorum evlât ama, ne yaparsın, demiş. Bizim evin akmayan tek yeri bu sokak kapısı siperinin altı.

Çocukken dinlediğim bu hikâyeye çok güldüğümü hatırlarım. Fakat tevekkeli eskiler; «Gülme komşuna, gelir başına» dememişler. Kırk sene sonra, bazı teferruat farkile, ben de kendimi aşağı yukarı entarili ihtiyar vaziyetine gelmiş gördüm ve bu sefer de başkaları bana güldüler.

Geçen gün bizim apartmanın kapısı önünde dolaşıyordum. Arkamda birkaç sene evvel emekliye çıkarılmış bir eski palto, boynumda bir atkı vardı. Ellerim ceplerimde, omuzlarım kalkık, bir aşağı, beş yukarı yaya kaldırımını arşınlıyordum. Birdenbire sokak köşesinden üç dört kişilik bir kafile çıktı ve bunlardan biri:

— Vay efendim, bu taraflarda mı oturuyorsunuz? diye yanıma yaklaştı.

Ancak o da soğuk havalarda ve yabancı bulunmadığı zamanlarda rop döşambr yerine giydiğim bu palto ile bu vaziyette yakalanmak beni utandırmıştı.

Bir selâm ve bir iki kelime ile elinden yakamı kurtarmıya çalıştım. Fakat çok iyi bir insan olan bu ahbap, sağ olsun, biraz sulu ve izansızdır. Bir türlü beni bırakmadı:

— Efendim sokakta birini bekliyorsunuz galiba. Mutlak birisini davet buyurdunuz. Kapıyı bulamaz diye sokakta intizar buyuruyorsunuz galiba.... Vah vah, efendim. Hava da soğukça. Biraz da öksürüyorsunuz. Burnunuz da biraz kızarıp şişmiş. Nezleniz mi var efendim, yoksa soğuktan mı? Şayet nezledense sokakta dolaşmak doğru değil. Malûm ya, yaş kemalini bulunca insanın mukavemeti azalır. Bakarsınız hafif bir nezle bir gripe, grip zatürreeye yahut kanlı basur vesaireye çevirir Allah esirgesin. Onun için keşke devlethanede istirahat buyursanız... Hava nekadar olsa serin.

Artık dayanamadım. Arkamdaki düğmeleri kopuk, tüyü bozuk, palto ile rezil olacağım kadar olmuş bulunduğum için, yanındaki insanlara aldırmadan, hakikati söyledim.

— Bendeniz de onun için sokaktayım ya..

— Anlıyamadım efendim.

— Arzedeyim efendim. Havaya serin diye teveccüh buyuruyorsunuz. Fakat o serin değil, âdeta soğuktur. Bendenizin soğuğa pek yüzüm yoktur. Burnumdaki kızartı ve şişin yalnız soğuktan mı, yoksa nezle vesaireden mi olduğunu da pek bilemiyorum. Fakat herhalde genç bir kızdaki yanak ve burun kırmızılığı gibi boyalı bir alâmet değildir. İşte bunlardan

(Devamı 8 nci sayfada)

ANKARA MEKTUBU
(2 nci sayfadan devam)

bazıları da hâlâ yaşıyorlar.

Teşbihte hata olmaz. Kâğıtsızlıktan gazete yazıları da kısala kısala âlimin son sözü kadar kaldı. Handiyse haberleri ve makale mevzularını yalnız serlevhaları ile ifade edecekler. Zavallı muharrirler, ne oluyorsa onlara oluyor.

★

BİZİM KIYMETLİ SÜSLERİMİZ:

Konuşuyorlardı ve tatlı tarafından dedikodu yapıyorlardı. Nurettin Artam dedi ki:

— Suphi Nuri İleri, bir yazısında izciler için süs diyor.

Ferit Celâl Güven cevap verdi:

— Yanlış değil. Gençlik bizim süsümüz, hem de kendilerile iftihar ettiğimiz süsümüzdür.

★

KABAHAT KİMİN?

Kazak bir arkadaştı. Maaşını karısına verdi ve dedi ki:

— Her gün üç kap yemek isterim.

Filvaki her övün üç kap yemek buluyordu, fakat hepsi de azar azar, âdeta tadımlık.

Bana bu halden şikâyet etti. Ben de ona şu hikâyeyi anlattım: Kavuk giyildiği zamanlarda herifin birisi eline bir arşın çuha alarak kavukçuya gitmiş ve bana bundan bir kavuk yap demiş. Fakat kapıdan çıkarken şeytan aklına, bu çuhadan iki kavuk da çıkabileceğini koymuş, dönmüş ve kavukçu ile şöyle konuşmuş:

— Yahu, bundan iki kavuk da çıkar mı?

Herif:

— Çıkar.

Demiş ve tam giderken, kavukçu beni kandırıyor, dur bakalım demiş, ve dönmüş sormuş:

— Üç de çıkar mı?

— Çıkar.

— Dört, beş, altı?

— Çıkar.

Kararlaşan günde kuvakları almıya gitmiş, ne görsün, yumruk kadar altı kavuk. Hiddetle bağırmış:

— Yahu bunlar başa giyilmez ki..

Şu cevabı almış:

— Efendim, sen bana kavuk dedin, başa giyilmesini şart koşmadın ki. O kumaştan altı kavuk çıkar ama, bukadar büyüklükte çıkar.

Hikâyeden sonra arkadaşıma şu sözleri söyledim:

— Bir maaştan her övünde üç kap yek hoş ama, bunlar doyulacak kadar olmazsa kabahat bayanın mı?

★

VAZİYETE UYGUN CEVAP:

Eşya fiyatlarından bahsediyorlardı. Mesut Cemil şu hikâyeyi anlattı: Helvacının biri bir çırak almış, ona biraz da iş öğretmiş. Bir gün helvanın yapılmasını bu çırağa havale etmiş. Fakat çırak bir türlü helvanın kıvamını bulmaz, arada sırada seslenirmiş:

— Usta, helva koyudu!

Usta cevap verirmiş:

— Su çal!

— Usta, helva zıvıdı!

Ustası akıl öğretirmiş:

— Oğlum, un çal!

Fuat Münir hikâyeyi vaziyete uygun buldu ve şöyle tefsir etti:

— Kazanç az geliyor ustacığım.

— Etiketleri değiştir, fiyatları yükselt kalfacığım.

— O da seni tatmin etmez.

— Daha yükselt yavrum.

Zaparta

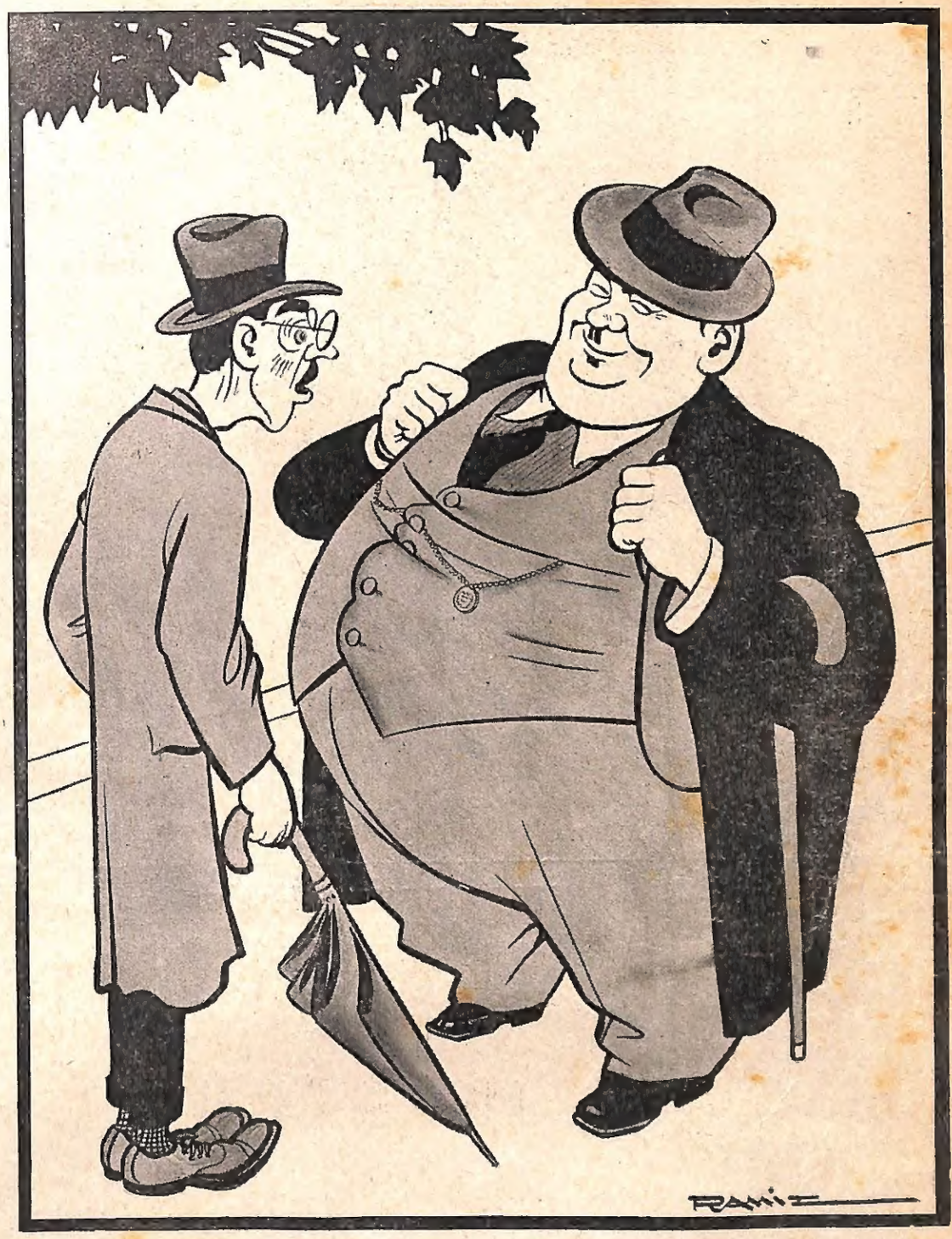

— Pirinç sayesinde şişmanladım...
— Pilâvı çok mu yedin?..
— Hayır, çok pirinç sattım!..

Ahbap — **Ne var ne yok yahu?**
Bakkal — **Benden mi, dükkândan mı, pasadan mı bahsedi-**
yorsun!..

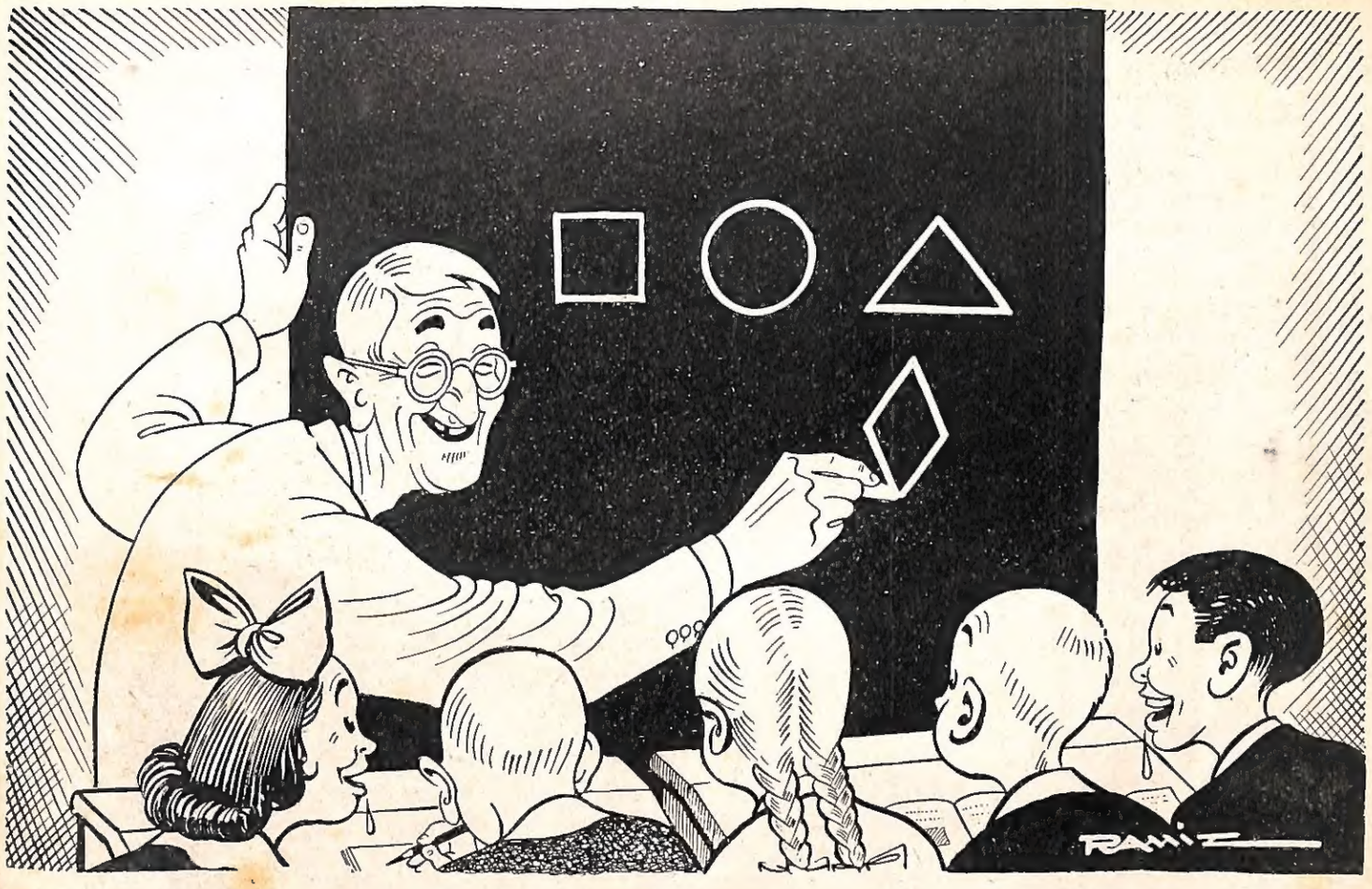

HARBİN SONUNDA YENİ GEOMETRİ DERSLERİ

Öğretmen — İşte yavrularım, şu bisküvit, şu simit, şu muska böreği, şu da baklavanın şeklidir!..

Nevşehirde M. E.

«Ben kundura tamircisiyim. Okumıya meraklıyım. Okumak zevkini tamamlamak için bütçem müsaade etmiyor. Siz ne dersiniz?

CEVAP:

Kundura tamircisinin, bu zamanda kitap okumıya vakit bulacağını aklımız almıyor. Hele kundura tamircisinin kitap almak için bütçesi müsait olmadığına büsbütün inanamıyoruz. Mutlaka şaka ediyorsunuz. Fakat biz yine söylediklerinizi ciddî telâkki ederek cevap verelim: Bir taraftan işnize devam ediniz, bir taraftan da okumak zevkini Halkevi kütüphanesinden bedava, Nevşehir kitapçısından da kira ile temin etmek yoluna gidiniz!

Aksarayda Z. F.

«Kaynanamla geçinemiyorum. Başımı dinlendirmek için ne yapmalıyım?»

CEVAP:

Ya karınızı boşarsınız, yahut kaynananızı evlendirirsiniz!

İzmitte M. K.

«Otuz yaşındayım, on sekiz yaşında bir kızla nişanlandım, fakat bazı arkadaşlar aramızda yaş farkı çok olduğunu söylüyorlar. Bunun için yirmi yedi yaşında başka bir kızla evlenmek istiyorum. Ne yapacağımı söyler misiniz?»

CEVAP:

On sekiz yaşındaki bir kız ilerde yirmi yedi yaşına gelebilir, fakat yirmi yedi yaşına gelmiş bir kız hiç bir zaman on sekizine gelemez. Yaş farkına gelince, birinciden fazla, ikinci için mevzuubahistir. El'âmfû yekfîlül'işâre!

★

Menemende K. S.

«Çok eskiden insanlar üç yüz, beş yüz, hattâ bin sene yaşarlarmış... Doğru mu?»

CEVAP:

Doğru olsaydı büyükbabam içlerinden birini tanırdı. Çünkü öldüğü zaman yaşı yüz elliyi bulmuştu.

İBRETEN LİSSAİRİN

Eller çamurlanınca harbin bataklığiyle
Ağarıyor benzimiz sulhun uzaklığiyle.
Ak borsanın yüzünü karartınca ihtikâr
Kara borsa hesaptan çıktı yüz aklığıyla!
Piyasayı başı boş görünce arar olduk
El koyma kararını eski oynaklığıyla.
Ahaliyi topyekûn kafese koyanları
Henüz ürkütmüyoruz zindan parmaklığıyla.
Sabrımız öyle pek ki, bir türlü yenilmiyor
Yüklense bile eşkıya bütün ataklığıyla.
Nasıl toplar eloğlu, bilmem ki, deste deste
Binerlik kâğıtları halkın ufaklığıyla?
Muhtekirler içinden kura çekip birinin
Kanını akıtmalı hıncın sıcaklığıyla.
Halkı kazıklıyanlar kazığa vurulmalı,
Batıranlar batmalı suya çanaklığıyla!
Vurguncular canını verirken nargileyi
Tokurdatıp durmalı bütün şakraklığıyla...
Fena örnek olacak yoksa, ey Çamdeviren,
Gelecek nesile bunlar vicdan kuraklığıyla!

ÇAMDEVİREN

— Ayakkabının sağlam olması için yüzüne fazla boya vurmalı..
— Bilâkis, sağlam ayakkabıları yüzünde fazla boya olmıyanlardır!..

APARTMANLARDA KIŞ

(4 ncü sayfadan devam)

rahatsız olduğum ve korktuğum çindir ki, devlethanede tutunamadım, sokakta kapının önünde dolaşıyorum.

— Buna bendeniz pek hayret ettim. Devlethaneniz şu apartmanda değil mi?

— Evet sayın bayım, tâ kendisi!

— Fakat efendim bu âdeta cennet kasırları misali bir yer.

— Evet, kışın cennete benzer, yazın cehenneme. Zaten bütün kusuru da odur. Zatıâliniz apartmanda değil misiniz?

— Hayır, merhum pederden kalma kutu gibi bir evceğizim vardır. Doğdum doğalı orada otururum.

— Sobanız var mı?

— Merhum pederden kalma bir çini soba ile bir dökme soba vardır. Odun bulursam çiniyi, kömür bulursam ötekini yakarım. Ne yaparsınız efendim. Bizim böyle mükellef apartmanlarda yaşamıya halimiz vaktimiz müsait değil.

— Halinize, vaktinize teşekkür etmeli, merhum pedere de gerek ev, gerek iki soba için günde birkaç nöbet rahmet okumalısınız. Tâbiriniz üzere cennet kasırlarına benziyen bu apartman iki ay evvel cehennemdi. Bazı yaz günleri yemekten sonra biraz uzanır fakat on dakika geçmeden kendimi rüyada bir hamamın göbek taşında yatıyor görerek kan ter içinde uyanırdım. Bir hamam ki, yalnız külhanı var, halvetleri, göbek taşı var. Fakat soğukluğu yok. Nihayet varımı yoğumu vererek bir köyde iki odalı bir ev tutup kaçtım. Şimdi tekrar apartmana göç ettiğim zaman ne göreyim. Tatlıcı dükkânlarda frijiderler vardır ya, işte bizim apartman onların birkaç yüzü büyüklüğünde bir frijider haline gelmiş. Sanırsınız ki, ev sahibi sureti mahsusada Amerikadan bir frijider makinesi getirterek bizim apartmana takmış. Kalorifer radyotörleri bu frijiderin buz yapan büklüm büklüm demirleri, odalar yemişleri, etleri sakladığımız dolaplar. Hakikaten yazın o korkunç külhan veya cehennem sıcağından duvarlarda bir küçük hatıra bile kalmamış olması başka türlü izah edilemez. Varımı yoğumu satıp soba alacağım. Soba deliği yok. Ev sahibi göçmen evi gibi pencereden boru çıkartmamıza razı olmaz. Mangal yakmıya gelince, o da imkânsız. Çünkü apartmanların öyle bir hassası var ki, değil mangal kömürü yakmak, sobadan kor çıkarsanız başa vuruyor.

Ev sahibine «aman şu kaloriferin yandığı günü görecek miyiz?» diyorum. «İnşallah bu sene bize kalorifer aratacak kadar soğuklar olmaz» diyor. Sonra gözünü kırparak ve gülerek ilâve ediyor: «Bayım, manav arttırır, bakkal arttırır, hamal arttırır, kundura boyacısı arttırır, fakat biz ev sahipleri kiraya bir lira zam edemeyiz. Siz üşürsünüz, fakat biz ev sahipleri yanıyoruz.»

İşte sokakta dolaşmamın sebebi bu azizim. Değil bugünkü gibi güneşli bir günde, fakat kışın lâpa lâpa kar yağarken benim yine sokakta dolaştığımı görürseniz hayret buyurmamalısınız. Bu gidişle sıcak memleketlerde yazın yaptıkları gibi, kış gecelerinde vatağı sırtlayıp balkonda yatmıya çıkmazsam ne mutlu.

KARİKATÜR

SALAMON ADALARINDA ALINAN ÖRNEKLER:
— Oh oh, neslimiz de medenîleşmiye başladı!..

BAHTİYAR ZEVÇ!

— Kaynatan var mı?

— Sizlere ömür...

— Kaynanan?

— O da kocasının yanında.

— Ne bahtiyar kocasın: Ne kaynata dırıltısı var, ne kaynana zırıltısı..

— Öyle deme: bizim karı, onların yerini tutuyor da geçiyor bile!

★

VUR ABALIYA!

— Haydi, manifatura eşyasını, şunu, bunu yahudiler yükseltti diyelim. Gıda maddelerini bu hale getiren de onlar mı?

— Evet, onlar!

— Nasıl olur? Onlar, yağla, pirinçle uğraşmıyorlar ki..

— Uğraşmıyorlar amma, bu işle uğraşanlar onları görüyorlar da baştan çıkıyorlar!

★

MOSKOVADA:

İki yoldaş konuşuyor:

— Müttefiklerimizden şikâyete hakkın yok. Görmüyor musun, Londra ile Nevyork radyoları durup dinlenmeden Stalingrad muharebelerini naklediyorlar, Sovyetlerin mukavemetlerini methedip duruyorlar. Daha ne istersin?

— Ne mi isterim? Bizim Moskova radyosunun da ikinci cephedeki müttefikler taarruzunu methedip durmasını!

— **Manto istersin, kürk istersin, şapka istersin; düşünmüyorsun ki, ben mütevazi bir umum müdürüm, ne bakkalım, ne kasap!...**

AH GENÇLİK!

TAHSİLİMİ ikmal etmek için, on sene evvel, Parise gitmiştim. Kartiyelatende temiz bir ailenin evinde pansiyoner olarak yerleşmiştim.

Odamın rafları ders kitaplarımla, masamın üstü mektep notlarımla dolu idi. İyi bir talebe sıfatını her zaman muhafaza etmek istiyor, Üniversiteye tam zamanında gidiyor, derslerimi gün geçirmeden hazırlıyordum. Bir seneye varmadan arkadaşlarımdan muallimlerime, ev sahibimden lokantacıma kadar herkes beni sever, sayar olmuştu.

Tahsilimi ikmal etmek, gönül işlerini ihmal etmek manasına gelemez. Benim de, bütün ilmî meşguliyetlerim arasında hissî bir meşğalemin bulunması kadar tabiî ne olabilir? Kafamın yorgunluğunu bir gönül eğlencesile dindirmek, âdeta, derslerin sonundaki teneffüsler yerine geçerdi. Bu küçük maceramın kahramanı, şakrak, güzel ve zeki bir Macar kızı idi. Resmini çerçeveletmiş, masamın üstüne koymuştum. Ciddî bir muhit içinde yegâne hafiflik... Çetin bir riyaziye meselesinden, karışık bir fizik davasından bunaldığım zaman, bu sevimli resime bakar, dinlenir, yine çalışmama devam ederdim.

Bir gün sömestr notlarımın iyiliğinden memnun bir halde, iştahlı bir öğle yemeği yemiş, odama dönmüştüm. Derssiz ve dertsiz bir öğle uykusuna yatmak istiyordum. Şapkamı bir yana, ceketimi bir yana fırlattım. Elimi iskarpinlerime uzattığım bir sırada kapı vuruldu:

— Giriniz!

Tanımadığım kıranta bir adam, yaşı elli, elli beş var. Üstü başı temiz, vakarlı adımlarla odamın ortasına kadar geldi, ve beni nezaketle selâmladı. Elim ayakkabımın bağlarında, gözüm gelen yabancıda, selâmına mukabele ettim.

Tanımadığım yaşlı adam:

— Müsaade ederseniz, bir dakika odanızı tavaf edeceğim! dedi.

Hayretle misafiri süzdüm:

— Buyurunuz, dedim. Odamın yegâne koltuğu emrinize amadedir.

Yabancı, karşısındakine hürmet telkin eden bir ifade ile:

— Hayır, oturmıyacağım, dedi. Dediğim gibi, yalnız kısa bir tavaf maksadile geldim.

Ve merakımı anlayınca ilâve etti:

— Otuz, otuz beş sene evvel, talebeliğimde bu odada oturmuştum. Bütün yüksek tahsil hayatımı burada geçirdim. Bu oda benim için hatıralarla doludur, bu bakımdan çok kıymetlidir. Yıllardanberi Parise gelmemiştim. Şimdi yolum düşünce eski ikametgâhımı ziyaret etmek hevesine mani olamadım. Sizi rahatsız ettim...

Adamın hali bana dokundu. Kimbilir, belki ben de uzun bir zaman sonra ayni arzuya kapılır, bu odada benim yerimi işgal edecek olan bahtiyar genci rahatsız edebilirdim. Misafire ne ikram edeceğimi şaşırmış bir halde:

— Çok iyi yaptınız, dedim. Hatıralar, geçmiş hayatı yeni baştan yaşamak demektir!

Yabancı misafir gülümsedi. Dalgın bakışlarla tavanı süzdükten sonra:

— Hep ayni renk, ayni nakışlar!

Diye mırıldandı. Masama baktı:

— Hep o masa, o lâmba!

Rafları gözden geçirdi:

— Ayni raflar, ayni kitaplar!

Artık odamın her tarafını gözlerile dolaşıyordu:

— Ayni koltuk, ayni karyola... Üstündeki pike bile hep o. Yerdeki halıyı o zamandan tanıyorum... Ayni soba, ayni etajer, ayni tabla. Değişen bir şey yok!

Gözleri birdenbire masamdaki resime ilişti:

— Ayni resim! dedi.

Yerimden fırladım. Benim yirmi baharlık sevgilim, nasıl olur da, otuz beş sene evvel onun masasını resmi ile süsliyebilirdi? İsyan ettim:

— İmkânı yok, ayni resim olamaz. Bu benim halazadem!

Yabancı dost gülümseyerek, bir baba şefkatile, yüzüme baktı:

— Hep ayni yalanlar... Dediğim gibi, değişen bir şey yok!

Papağan

ZAVALLI GENÇ!

Salonun bir köşesinde, gözlerini bir noktaya dikmiş bir genç, kendi kendine söyleniyordu:

— O ne ağaç, ne tohum
Om mani padme hum 3 kere

Doktor delikanlıya acıdı:

— Zavallı çocuk! Şiir yaza yaza mı bu hale geldi?

Babası içini çekti:

— Hayır doktorcuğum, hayır... Yeni şiirleri okuya okuya bu hale geldi!

★

BAYAN EVDE Mİ?

Yapışkan âşık kapıyı çaldı, hizmetçi eşikte göründü:

— Bayan sizi kabul edemiyecek..

— Neden?

— Banyoya girdiler de ondan!

— İnanmam!

Hizmetçi kızdı, yapışkan âşıkı alınca banyonun kapısına götürdü:

— İnanmazsanız anahtar deliğinden bakınız da görünüz.

Yapışkan âşık deliğe gözlerini uydurdu.

— Nasıl, artık yalan söylemediğime emin oldunuz mu?

— Henüz tamamile değil!

— Neden?

— Bayanın vücudunu su içinde kısmen görüyorum da!

— **Gençlerin kahvehanelerde dolaşmaları yasak edilecekmiş.**
— **Ne yapalım. Biz de gazinolara gideriz!..**

Geminin Namusu

ROMAN: HİKMET FERİDUN

— 2 —

Kaptan elindeki beyaz eldiveni yatağın üstüne, genç kadının yanına fırlatarak aksi ve hayretli olduğu halde sordu:

— Fakat siz kimsiniz kuzum?

Genç kız sigarasının külünü serperek gülümsedi:

— Tanımadınız mı? Cennet kuşu!..

Bu söz süvariyi fena halde sinirlendirmişti:

— Rica ederim, ciddî olunuz!..

— Ben gemicileri daha centilmen olarak tanırdım. Sizi pek sinirli görüyorum. Bir misafire karşı gösterilmiyecek kadar fazla aksil.k ediyorsunuz.

Genç süvari bu hem suçlu, hem güçlü güzel kızın önünde durdu. İki kolunu dik yakalı lâcivert fanilâsının önünde kavuşturarak:

— Vay efendim vay... Gemime kaçak binenleri de merasimle kabul edeceğiz demek..

Genç adam birdenbire sertlendi, coştu:

— Ben gemimde böyle münasebetsizlik istemem. Söyleyiniz siz kimsiniz?..

Genç kız kaptanın birdenbire çıldırmasından ürkmüş gibi doğruldu, yalancı bir korku ile:

— Lâkin, sinirlenmeyiniz kaptan... Size her şeyi olduğu gibi anlatacağım.. dedi.

— Ne demek sinirlenmemek? Benim gibi işini, intizamı fevkalâde seven bir adamın gemisinde bu rezalet!.. Bir kaçak!.. Hem de bir kadın!. Bir genç kadın!.. Bunun dedikodusu İstanbula belki de bizden evvel gidecektir. Ah siz, ah siz. Beni nekadar müşkül mevkie soktunuz!..

— Nerede ise beni denize atmıya kalkışacaksınız.

— Hemen onu da düşünmüyor değilim. Söyleseniz e kimsiniz siz?

O zaman genç kız, pek maruf ve son derecede zengin bir tüccarın adını söyliyerek:

— Onun kızıyım!.. dedi.

Sonra yanında duran büyük ve pek şık bir el çantasını açarak:

— Nüfus kâğıdım, eski mektep hüviyetim vesaire de burada...

Turgut kaptan genç kızın babasını uzaktan tanırdı ve onun birkaç milyon lirası olduğunu, tek ve son derecede şımarık, kaprisli kızını pek sevdiğini işitmişti. Şimdi aldığı izahat üzerine büsbütün telâşa düşmüştü:

— Demek o kaprisleri dillerde dolaşan meşhur şımarık kız sizsiniz öyle mi?

Bunun üzerine «kaçak» yerinden kalktı. Sinirlenmişti:

— İltifatınıza teşekkür ederim... Dünyada hiç bir ev sahibi, hiç bir vapur sahibi, veya kaptan, sizin kadar kaba ve sizin kadar az misafirperver olamaz.

— Şimdi bu bir sürü lâfı bırakınız... Burada ne arıyorsunuz?

* * *

NİŞAN GÜNÜ EVİNDEN DEKOLTE ELBİSE İLE KAÇAN GENÇ KIZ:

Genç kız, yeni bir sigara yakarak gayet tabiî bir tavırla cevap verdi:

— Hiç.. sadece evden kaçtım!

— Neee?. Evden kaçtınız!.. Sebep?

O zaman kaçak, biraz evvelki hiddetini unutmuş gibi kahkahalarla güldü:

— Beni sevmediğim bir adamla evlendireceklerdi. Babam her dediğimi yapar ama, bunda inat etti işte... Biliyorsunuz, o beni pek sever ama, çok inatçı adamdır. Beni vermek istediği ortağının oğlu.. parmak kadar ufak tefek ve kara kuru, sıhhatsiz bir adam. Evvelâ benim de aklımı çeldiler. Bu akşam nişanımız vardı. Babam bizi nişanladıktan sonra içime öyle bir hüzün çöktü ki... Düşünün, nişanlım 51 yaşında imiş. Halbuki ben bir hafta evvel yirmiye bastım. Nişan merasimi devam ederken dışarı fırladım. Ben her aklıma gelen şeyi yapmakla meşhurumdur..

— Şöhretinizi işittim!

— Evet... Nişan merasimindeki bu elbisemin üzerine pardesümü aldım, el çantamın içine nüfus kâğıdımı falân soktum, sokağa fırladım. Benim niyetim bir otele inmek, ertesi günü de İstanbula kaçmaktı. Fakat rıhtımdan geçerken vapurunuzu görünce fikrimi değiştirdim!

— **Yemeklerin karşısında fiyatlar yok..**

— **Ağız tadı ile yenilsin diye yazmıyoruz bayım!..**

— Peki, bizim bu akşam yola çıkacağımızı nereden biliyordunuz?

Genç kız gülümsedi:

— Sizin dayınızın kızı ile Kollejde arkadaştık. Dün ona rasladım. Limanda sizin vapuru gösterdi. Ve bugün hareket edeceğinizi, tâ Fasa kadar gideceğinizi söyledi. Benim de bu seyahate ağzımın suyu aktı. İşte rıhtımdan geçerken vapurunuzu görünce dayınızın kızının söyledikleri hatırıma geldi. O güzel seyahatinizi düşündüm, ve karar verdim. Kaçak olarak gemiye girdim..

— Peki ama nasıl? Sizi hiç kimse görmedi mi?

Genç kız uzun kirpikli gözlerinden birini kırptı:

— Kollejde benim ismimi Sansar koymuşlardı. İstediğim yere kimseye farkettirmeden girerim. Bu sefer de öyle yaptım. Saklandım. İşte şimdi karşınıza çıkıyorum! Pek merak ettiğiniz maceramı öğrendiniz ya... Size kokulu bir Amerikan sigarası ikram edebilir miyim? Nişanlımın sigaralarından..

Turgut hiddetten köpürüyordu:

— Peki, öyle mi? Ben de sizi ilk gideceğimiz limana bırakırım!..

— Fakat ilk uğrağınız İskenderiye değil mi? Dayınızın kızı bana böyle söylemişti. Yabancı topraklarda bir vatandaşınızı nasıl bırakabilirsiniz?

— Kolayı var... Ben de yolumu değiştirir, Mersine uğrarım, sizi dışarı çıkarırım.

— Nafile zahmet etmeyiniz. Pek mühim sebepler olmadan gemilerin yolunun değişmiyeceğini ben çok iyi bilirim. Vapura giren bir kaçak için koca bir vapurun yolu değişir mi hiç?.

Kaptan dudaklarını ısırdı. Kızın dediği doğru idi. Böyle bir sebep için meşhur «tahrifi sefine» maddesi göze alınamazdı. Hiddetle ayağını yere vurdu:

— Peki, ya babanız? O zavallı adam meraktan çıldırıyordur şimdi!.. Sonra bu usulsüz seyahat!..

— Babama telsizle bir telgraf çekerim, beni merak etmemesini söylerim. İstanbula dönünciye kadar «kaçan nişanlı» dedikodusu da kapanır. Nişanlım da bu işten vazgeçer...

— Kepazelik!.. Kepazelik!. Bula bula benim gemimi mi buldunuz? İşimiz gücümüz yok da şımarık milyoner kızlarının kaprisleri ile mi uğraşacağız?

— Rica ederim, biraz nazik olunuz!..

Kaptan iri adımlarla gelip tam onun karşısında durdu:

— Sözlerime iyi kulak veriniz. Bu gemi benim kumandamdadır anlıyor musunuz? Ve siz

(Devamı karşiki sayfada)

BIR HAKİKAT

Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

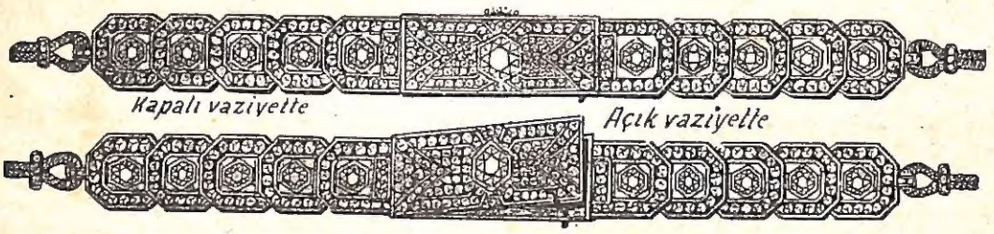

134 Elmas ve 11 pırlanta 800 Lira. — 134 Elmas ve 11 daha büyük pırlanta 850 Lira
134 Elmas ve 11 daha büyük pırlanta 980 Lira.

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile S İ N G E R S A A T demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için, saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatın üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır. Modayı takip eden asrî kadın için, kıymetli taşlar ile ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdeta bir saadettir.

SINGER SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBÜL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI İstanbul Eminönü No. 8

»Bayer« salibi ne demektir?

»Bayer« salibi bütün dünyaya yapılmış olan denenmiş ilâçlar için bir garanti işaretidir. »Bayer« ilâçlarını bütün dünya doktorları hastalarına vermekte ve bu ilâçlar milyonlarca insan tarafından katî bir emniyet ve itimatla kullanılmaktadır.

BAYER

AYARI TAMAM VE GAYET ZARİFTİR

MOVADO

ACVATIC

165 BİRİNCİ MÜKÂFAT

(Roman sayfasından devam)

burada münasebetsiz bir kaçak yolcudan başka bir şey değilsiniz. Böyle kaçak yolculara ne muamele yapılıyorsa siz de aynini göreceksiniz. Binaenaleyh benden nezaket değil, ancak emir bekliyebilirsiniz..

Genç kız gözlerini kocaman kocaman açarak:

— Tuhaf şey... Ben ha!... Ben emir altında!!. Babam işitse nekadar güler.

— Evet siz.. Kaçak yolcu! Yiyeceğiniz yemeği ve vapur ücretini ödemek için çalışacaksınız da...

Turgut kaptan bunları, kaprisli zengin kızının biraz burnunu kırmak maksadile söylemişti. Lâkin o, kahkahalarla güldü:

— Canım kendinizi bu «Nuh gemisi» ni andıran ihtiyar vapur için bukadar yormayınız. İsterseniz geminizi satın alıveririm. Babama bir telgraf çekmiye bakar. Hem de siz o zaman mesuliyetten falan da korkmazsınız. Çünkü vapur benim öz malım olur... Hattâ isterseniz maaşınızı bile arttırırım.

— Arkası var —

Buruşukluklarımı Nasıl Giderdim.

Güzellik Mütehassıslarının ve sözde "Buruşukluklara karşı" müstahzaratın ademi muvaffakiyetinden sonra

EVİNDE YAPILACAK BASİT BİR TEDAVİ HARİKA YARATIYOR.

Akşamları yatmazdan evvel, terkibine genç hayvanların hüceyrelerinden istihraç edilen BİOCEL karıştırılmış bir krem tatbik ediyorum. Bu, tıpkı cildinizin BİOCEL'i gibidir. Sihriâmiz olan bu cevher sayesinde zayıflamış cildiniz beslenecek, tazeleşip rençleşecek. Bu cild gıdası, bütün dünyada tanınmış bir cild mütehassısı tarafından keşf ve hali hazırda pembe renkteki Tokalon kreminin terkibine ithal edilmiştir. Her akşam yatmazdan evvel yegâne cild gıdası olan bu BİOCEL'li kremi kullanınız. Sabahları da beyaz renkteki Tokalon kremini kullanınız. O, cildi besler, açık mesameleri sıklaştırır ve «Makyaj» için mümkün olan en mükemmel bir esas teşkil eder. Bu iki kremin stimalinde müessir neticeler garantilidir. Aksi halde verdiğiniz paranın iki misli iade olunur.

PARASIZ GÜZELLİK KUTUSU Derununda (beyaz ve pembe) renklerdeki Tokalon kremleri ile muhtelif renklerde Tokalon pudrasının nümunelerini havidir. Ambalaj ve sevk masrafı olarak 20 kuruşluk bir pulu aşağıdaki adrese gönderiniz. Tokalon servisi 23-R. Posta kutusu 822, İstanbul.

RADYOLİN

Sabah, Öğle, Akşam

Her yemekten sonra günde 3 defa muntazamen dişlerinizi Radyolin ile fırçalayınız

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.

Karikatür

Tombul Teyzenin kocası — Karıcığım, iyi ki, bu tüllü şapkayı aldık... Yazın da cibinlik diye kullanırız!..